

La t ctica dels que explotan els sentiments religiosos dels irreflexius per a'l seu profit   las sevas passions és sempre la mateixa.

Els irreflexius tenen llana al clatell.   Se tracta d'atreuressels? Se 'ls tira suaument la llana avall. Se tracta d'exasperarlos contra l'enemich? Se 'ls electrisa fregantlos la llana al revés.

Els irreflexius son aixís: segueixen sempre la direcció de la llana.

 Y quin tip de corre s'han fet buscant firmas, principalment en els collegis y costuras!

No 'ls fa pas res que las pobras criaturas posin el seu nom   la protesta, sense saber lo que firman.

Si las criaturas no tenen discerniment, tampoch ne tenen moltes altras personas majors que també firman perquè d'escriure ja 'n saben, pero no de llegir.

A un preocupat que està sempre disposat   obehir sense reflexionar, li preguntava un conegut:

—Y donchs la rah ,  ahont la tens? A lo qual va respondre:

— La rah ? La dono sempre al bisbe. Extr nyinse després de que 'ls que aixís s'expressan siguin enemichs de la instrucció.

Pera alamar als timorats se 'ls parla de la masoneria.

Hem sentit dir que en algunas iglesias ha sigut atacat un simpátich tinent d'arcalde republic ,  nima del pressupost de cultura, afirmant que era mas , grau 33.

Y lo m s bonich  s que may li ha passat per lament ferse'n ni dirse'n, no per que tingui res que dir d'aqueixa associació, sinó perque no li ha donat per aqui.

—Lo m s extrany —deya un bromista—  s que, posats   adjudicarli graus elevats, s'hagin quedat en el 33. Podian haver arribat al 34, y li haurian donat la pesseta justa.

En boca d'un cat lich vaig recullir la següent frase:

— Associar la causa de la religió   la de l'incultural...  Qu n error més garrafal!

Contra lo que molts se figuravan, en la sessió extraordinaria celebrada divendres per l'Ajuntament, el projecte de pressupost de cultura va ser discutit serenament per una y altra part.

Aixís s'ha de reconeixer, y ab molt de gust ho consign m oposantho com un contrast   la destarotada conducta de una taifa d'apassionats que pera fer prosperar las sevas maquinacions políticas, no reparan en pertorbar la pau de Barcelona.

El Sr. Pla y Daniel va reprovar l'etzegallada senil de l'Avi Brusi, qui, en la tarde del mateix divendres, havia publicat una gazetilla dihent que 'ls regidors cultos anir an   l'Ajuntament «pertrechados de palabra bisexual y laica», y indicant la conveniencia de que la sessió se celebrés en el mateix local ahont se veu la causa Rull.

Un cat lich comentava aquesta sortida de to dihent:

— Velshi aquí l'inconvenient de confiar la direcció del Brusi   l'autor de *Lo joch dels disbarats!*

El Sr. Layret va pronunciar un magnífich discurs pulverisant els arguments dels impugnadors de l'obra civilisadora del Ajuntament.

A favor de la totalitat del projecte varen votar 26 regidors republicans y regionalistas. Entre aquests últims se n'hi contan alguns ben coneguts pels seus sentiments religiosos.

Votaren en contra, l'arcalde, quatre regidors regionalistas y dos lerrouxistas. Ja ho hem dit abans: «Els extrems se tocan.»

—Mira 'l cartell dell meeting del Tivoli contra la cultura: l'han impr s en paper groch.

—Naturalment:  s el color de la malaltia que pateixen.

— Quina malaltia?

—El fel sobreixit.

En l'organisació del meeting del Tivo-

li aparesqueren units elements del Comit  de defensa Social y antichs caciquistas del partit conservador.

Est  vist que uns y altres tiran   lo mateix:   ressucitar el cad ver de lo que qued  mort y enterrat el dia 21 de abril de l'any anterior.

Però quan vingui l'ocasió, la Solidaritat no consentirà que 'l caciquisme torni   alsarse del sepulcre.

Una consideració final.
Totas las exageracions dels enemichs del pressupost de cultura, las mentidas que propalan, las calumnias que difonduixen, l'afany ab que sorprenen la bona fe dels irreflexius, la pretensió   fer passar per firmas conscients las que recullen entre las criaturas dels collegis, y sobre tot el seu llenguatge grosser y provocatiu; tot ve   demostrar que lo que Barcelona necessita, principalment,  s cultura, molta cultura, y que l'ha d'establir sense reparar en gastos.

Als autors de la campanya contra 'l projecte de l'Ajuntament, tots els trets els hi surten per la culata.

P. DEL O.

CANS  DE PASCUA

I
Un poble escarnit
que 'l jou al coll duya,
avuy ressorgit
fort crida: « Aleluya!»
Un cant n'ha aixecat
aixís que 's deixonda:
cant de llibertat
y d'amistat fonda.
Cantemlo junts, catalans,
que ell ens farà més germans.

II
Solidaritat;
 qui deixa d'aymarte
si un fi tant sagrat
 s qui va engendrarte?
Serveix de mirall
  nostras germanas;
y mou el batall
de cent mil campanas,
Si 'l te que 'ns donas prenem
« Aleluya!...» cantar m.

JOAN COCA.

La vista del procés Rull ha posat de manifest cosas tan deplorables com l'esclat de las mateixas bombas. S'ha vist ben clarament que Barcelona no ha estat governada ni vigilada com té dret   esserho. Que la negligencia y certa confiansa gede nica han sigut els distintius de las autoritats superiors. Que la policia est  confiada   elements ineptes y   confidentes, quan no malvats de cos enter, sospitosos y de p ssims antecedents. Que 'ls que   tot devian anteposar el compliment estricte de sos debers, gastavan tota la seva activitat en rivalitats mutuas y en tramar tota mena d'embolichs. Sols aixís se compren que 'l terrorisme pogués actuar ab la major impunitat.

Quan Barcelona entera reclamava energicament contra aquest desgabell, Barcelona tenia rah . Quan exigia dels poders centrals la facultat de procedir per ella mateixa   la seva vigilancia y seguretat, Barcelona estava en lo just. Ja llavoras preveya tothom instintivament lo que en las sessions de l'Audiencia s'ha posat en clar, per declaració dels mateixos interessats.

El c stich infligit als delinqüents pels fets criminosos que han sigut objecte del judici, no resol un dels aspectes més desoladors del problema, y ser  precís que 'l gran jurat de l'opinió pública, després d'establir que tot lo que ha passat, y pot tornar   succehir encara, es fill directe d'un estat de cosas ignominioss, y terriblement desconcertat, pronuncih  'l seu fallo definitiu, exigint que   la nostra volguda ciutat se la governi   l'europa,   se la deixi governar   ella mateixa.

LAS PLAGAS DEL CAMP

En Raventós. —Desenganyis, senyor Maura: aqui no hi h  m s plagas que vost s.

(Dib. d'APA.)

LAS NENAS DEL DÍA

—Y donchs, Carlota,   que no vares anar   benehir la palma, aquest any?

—No, tiet: com que 'ls meus novios ja tampoch hi van...

(Dib. de M. Foix.)